

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.539 van 12 juni 2003
in de zaak A. 101.237/XIV-2406.**

In zake : XXX,
 wonende te 2060 ANTWERPEN,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Moldavische nationaliteit, op 2 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 2 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 april 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. LARDENOIT die, loco Advocaat F. ERGEN verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Moldavische nataliteit, is in België binnengekomen op 2 november 1999 en heeft zich op 4 november 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 11 oktober 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 oktober 2000 tot weigering van verblijf, luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 15 december 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Z. Othman.

Betrokkene, een Moldaafs staatsburger, zou zijn land van oorsprong verlaten hebben op 28 oktober 1999 in het gezelschap van zijn echtgenote, G. M., zijn broer, G. I. en zijn schoonzus, G. E.. Betrokkene is op 2 november 1999 in België aangekomen, waar hij op 4 november 1999 een asielaanvraag indiende. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig internetaal paspoort. Betrokkene zou in zijn land van oorsprong problemen gekend hebben omdat hij er getuige was van een moord.

Op 30 juli 1996 zouden betrokkene en zijn broer op hun veld waar ze werkten twee schoten gehoord hebben. Op de weg zouden ze vier wagens gezien hebben. Na de schoten zou de eerste auto en vervolgens de drie andere auto's gestopt zijn, waarbij er twee personen uit de tweede auto in de eerste gingen kijken. Vervolgens zouden de drie

auto's weggereden zijn. Betrokkene en zouden op het veld gebleven zijn tot er een agent bij de overgebleven auto halt hield. In de auto zou zich het lijk bevonden hebben van een man uit een naburig dorp. De agent zou er andere politieagenten bijgehaald hebben, die verklaringen van betrokkene en zouden afgenomen hebben. Op 14 januari 1997 zouden er tijdens de afwezigheid van betrokkene en drie mannen bij hen thuis gekomen zijn die naar hen vroegen en een briefje achterlieten voor een afspraak in Kishinjev. Betrokkene en zouden inzake deze afspraak de politie gecontacteerd hebben, die beloofd zou hebben om hen naar de afspraak te vergezellen. Op 21 januari 1997 zouden betrokkene en , vergezeld door vier agenten in burger, naar de afgesproken lokatie gegaan zijn. Betrokkene en zouden er twee onbekende mannen ontmoet hebben die hen uithoorden over de moord. Ze zouden betrokkene en aangespoord hebben om met hen mee te gaan, maar dan zou de politie de twee mannen gearresteerd hebben. De politie zou hen allen naar het politiebureau van Orgijev gebracht hebben, waar de twee mannen opgesloten werden. Betrokkene en zouden er nog een hele tijd gewacht hebben. Op 8 april 1997 zouden betrokkene en voor herkenning van verdachten bij de politie geconvoceerd zijn, waarbij ze één van de moordenaars zouden herkend hebben. Op 15 augustus 1997 zouden betrokkene en 's nachts op het veld de oogst bewaakt hebben. Ondertussen zouden er twee mannen hun huis binnengedrongen zijn en zouden aan hun vrouwen naar hen gevraagd hebben. De twee mannen zouden hun vrouwen geslagen en vastgebonden hebben en een auto in brand gestoken hebben. Wanneer betrokkene en thuishkwamen zouden ze naar de politie gegaan zijn, die een verklaring afnam. Betrokkene, zijn vrouw, broer en schoonzus zouden dan naar de Falesht regio verhuist zijn waar ze een jaar zonder problemen zouden geleefd hebben. Op 20 september 1999 zouden betrokkene en de andere familieleden 's nachts wakker geworden zijn van de blaffende hond. Ze zouden twee of meer personen aan de poort gezien hebben en een schot gehoord hebben. Betrokkene en zijn familie zouden zich dan in de wijngaarden verborgen hebben tot de volgende ochtend. Vervolgens zouden betrokkene en zijn familie enige tijd bij familie en vrienden verbleven hebben, waarna ze Moldavië verlaten zouden hebben.

Er dient te worden opgemerkt dat tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van betrokkene en tussen de verklaringen van betrokkene en zijn familieleden de geloofwaardigheid van betrokkene's asielrelaas ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat bij de moord op 30 juli 1996 de politie opgebeld werd door een (toevallig) passerende politieagent (zie DVZ nr. 42), terwijl betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat de dorpsagent een passerende chauffeur aanmaande om de politie te waarschuwen (zie CM p. 5). Daarnaast verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hijzelf en op 21 januari 1997 bij de politie een verklaring dienden af te leggen (zie DVZ nr. 42), terwijl betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze op 21 januari 1997 geen verklaringen afgelegd hebben (zie CGVS p. 8). Daarenboven verklaarde betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze op 21 januari 1997 aan de twee onbekende mannen bevestigden dat ze de moordenaars konden herkennen (zie DVZ nr. 42), waar betrokkene's broer voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze op 21 januari 1997 aan de twee man(nen) zeiden dat ze enkel van de moord gehoord hadden en er verder niets van afwisten (zie DVZ Gujuman nr. 42). Verder verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze op 15 augustus 1998 de politie opbelden (zie DVZ nr. 42), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze op 15 augustus 1998 zelf naar de politie in Orgijev gegaan zijn (zie CGVS p. 11). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat betrokkene na het incident van 20 september 1999 geen klacht indiende bij de politie. Als zodanig heeft betrokkene de beschermingsmogelijkheden in zijn land van oorsprong niet uitgeput. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat hij toen niet op bescherming van zijn autoriteiten zou kunnen rekenen. Uit betrokkene's verklaringen inzake het incident van 21 januari 1997 blijkt immers dat hij en zijn broer op uitgebreide politiebescherming konden rekenen. Een bescherming die daarenboven enkel verleend werd omwille van een zekere ongerustheid van betrokkene inzake een afspraak met onbekenden. Uit de oproeping voor identificatie in april 1997 blijkt ook duidelijk dat de politiediensten de zaak verder opvolgden. Uit het feit dat betrokkene in september 1999 geen beroep deed op de politiediensten kan bezwaarlijk afgeleid worden dat de politie hem geen bescherming zou bieden en/of dat het onderzoek naar dit incident oneerlijk zou verlopen, omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat er in hoofde van betrokkene niet gesproken kan worden van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het document (militair boekje) dat betrokkene voorlegde ter ondersteuning van zijn asielrelaas kan deze conclusie niet wijzigen, aangezien het enkel betrekking heeft op betrokkenes identiteit en als zodanig geen verband legt tussen betrokkenes relaas en één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de verwerende partijen opwerpen dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing dateert van 31 januari 2001 en aan verzoeker werd betekend op donderdag 1 februari 2001; dat het verzoekschrift werd ingediend op 2 maart 2001; dat de door de tweede verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid *rate temporis* dient te worden verworpen;

2.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij opmerkt dat zij slechts voor een deelaspect van onderhavig annulatieberoep in de zaak kan worden betrokken, gelet op het feit dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de auteur is van de bestreden beslissing; dat zij bij brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert:

“B. MIDDELEN ONDERHEVIG OM DE VERNIETIGING VAN DE BESLISSING TE VORDEREN

1. Schending van de artikelen 52 § 1, 2/; 52 § 1, 7/ en 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29.07.1991 en de manifeste appreciatiefout.

(...)

Overwegende dat elke administratieve beslissing in feite en in rechte moet gemotiveerd zijn.

Dat deze beslissing adequaat moet zijn.

Dat de verzoeker zware gebeurtenissen verhaalt die op hem serieuze bedreigingen voor zijn leven en zijn vrijheid doen wegen zodat het niet toegestaan is te overwegen dat de elementen ingeroepen ter ondersteuning van zijn aanvraag manifest vreemd aan zijn asiel zouden zijn.

Overwegende dat in onderhavig geval de aangevochten beslissing geen gewag maakt van de situatie in Moldavië en meer bepaald van het reële gevaar zowel voor het leven als voor de vrijheid van verzoeker.

Dat deze gevaarlijke situatie nooit betwist werd door verweerster.

Dat te meer, de Minister van Binnenlandse zaken, op de hoogte is van de ontmoedigende en catastrofale situatie in Moldavië.

Dat inderdaad, verzoeker vanaf het begin van zijn problemen gepreciseerd heeft dat hij verdoken leefde en dit om redenen van zijn vrees voor het leven en zijn vrijheid vanwege de mafieuze overheden en zijn mannen gespecialiseerd in het doen verdwijnen van gezochte personen zoals verzoeker.

Dat indien hij gevlucht is, dit is omdat hij begrepen heeft dat hij had, zijn leven zoals deze van zijn bedreigde familie en dat indien hij langer bleef(t) hij niet in leven bleef en zeker niet in vrijheid en zonder onmenselijke en degraderende behandelingen.

Dat bijgevolg enerzijds de beslissing van de weigering om dit geval in overweging te nemen contradictorisch is aan artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en van de artikelen 1,2,3 en 4 van de wet van 29.07.1991.”;

3.1.2.1. Overwegende dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 52, § 1, 2/, 52, § 1, 7/ en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991; dat hij tevens een “manifeste appreciatiefout” inroept; dat verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen weigert zijn vrees voor zijn leven en vrijheid in overweging te nemen, dat in de bestreden beslissing niet is gemotiveerd waarom de ingeroepen elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag “manifest vreemd zijn aan zijn asiel”;

3.1.2.2. Overwegende dat artikel 52, § 1, 2/ van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien verzoeker zich niet aan de grens vluchteling heeft verklaard; dat verzoeker zich bij de algemene directie van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel vluchteling heeft verklaard; dat dezelfde redenering van toepassing is voor artikel 52, § 1, 7/ van de Vreemdelingenwet; dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen, zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld en deze afdoende moeten zijn; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen in deze fase van de procedure de opdracht heeft zich met kennis van zaken uit te spreken over de ontvankelijkheid van de aanvraag, in het bijzonder door na te gaan of de motieven van de vreemdeling die vraagt om als vluchteling erkend te worden steek houden

en eerlijk zijn; dat de bestreden beslissing precies aangeeft hoe de toepasselijke rechtsregel (artikel 52 Vreemdelingenwet), uitgaande van de vastgestelde en vermelde feiten, tot de weigeringsbeslissing heeft geleid; dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die aantonen dat de weergegeven motivering buiten alle redelijkheid is; dat de bestreden beslissing, na een uiteenzetting van het vluchtrelaas, gedetailleerde overwegingen bevat die de beslissing afdoende motiveren; dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteenzet hoe de bestreden beslissing de artikelen 1 en 4 van de uitdrukkelijke motiveringswet heeft geschonden; dat, met betrekking tot de “manifeste appreciatiefout” verzoeker nalaat uiteen te zetten welke feiten door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen “manifest fout” geapprecieerd zijn; dat het eerste middel, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert:

“2. Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève
Overwegende dat velen van zijn gelijken als vluchteling erkend zijn.
Dat hij dezelfde motieven ingeroepen heeft voor dewelke de andere moldaven asiël gevraagd hebben en het bekomen hebben.
Dat echter, de Belgische staat nooit de vraag van verzoeker ontvangen heeft.
Dat de gebeurtenissen onverwachts gekomen en gekend in Europa volstaan om de vervolging, waarvan verzoeker slachtoffer is, te staven.
Dat de beslissing tot weigering van het in overweging nemen dus tegenstrijdig is met artikel 1 van de Conventie van Genève.”;

3.2.2. Overwegende dat artikel 1 van de Conventie van Genève geen directe werking heeft; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

“3. Schending van artikels 3; 9 en 13 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens en artikels 10 en 11 van de Grondwet.
Overwegende dat tengevolge van de beslissing van het niet in overweging nemen, verzoeker het grondgebied moet verlaten.
Overwegende dat de verwijdering van het grondgebied zich slechts kan voordoen naar het land dat hij ontvlucht is wegens de vervolgingen waarvan hij het slachtoffer is geweest.
Overwegende dat de verzoeker door de mafieuze overheden bedreigd werd en gedwongen werd zijn land te verlaten onder doodsb bedreiging.
Dat hem terugsturen dat onvermijdelijk is hem onderwerpen aan onmenselijke en ontorende behandelingen en tegen de artikels 10 en 11 van de Grondwet.”;

3.3.2.1. Overwegende dat verzoeker zich beroept op de schending van artikel 3 van het Europees verdrag betreffende de rechten van de mens; dat hij stelt dat hem terugsturen onvermijdelijk tot gevolg heeft dat hij zal worden blootgesteld aan onmenselijke en ontorende behandelingen; dat de asielaanvraag van verzoeker werd afgewezen wegens bedrieglijkheid en kennelijke ongegrondheid en dit in het ontvankelijkheidsstadium van de procedure; dat in de bestreden beslissing is gesteld dat er geen redenen zijn die doen geloven dat verzoeker gevaar loopt voor een eventuele schending van de Vluchtelingenconventie bij

een eventuele terugkeer naar het land van herkomst; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met de toestand in het land van herkomst; dat verzoeker zelfs geen begin van enig bewijs levert dat hem eventueel “onmenselijke en ontorende behandelingen” te wachten staan;

3.3.2.2. Overwegende dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing zijn recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst (artikel 9 van het E.V.R.M.) en zijn recht op daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 van het E.V.R.M.) heeft geschonden; dat verzoeker niet in concreto aanduidt op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt; dat het derde middel, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf juni
tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.